

Χριστιανικό εμπόριο ελπίδας

Το 2003, μας κουβάλησαν από τα Ιεροσόλυμα μια εικόνα που την έλεγαν «Παναγία η Ιεροσολυμίτισσα». Την πήγαν στο μητροπολιτικό ναό των Αθηνών και την έθεσαν σε δημόσιο προσκύνημα. Πλήθος προσκυνητών - «μπεεε»-, δημιουργώντας ατελείωτες ουρές έτρεξαν να την ασπασθούν. Μαζί με τους προσκυνητές και οι δημοσιογράφοι, αφού πήραν τις κάμερες και τα μικρόφωνα, άρχισαν να παίρνουν συνεντεύξεις από

τους προσκυνητές. Η ερώτηση, σχεδόν πάντα, στερεότυπη: «Ποιοί οι λόγοι που σας ώθησαν να έλθετε για να προσκυνήσετε την εικόνα;». Και οι απαντήσεις σχεδόν παρόμοιες: «Ήλθα να προσκυνήσω γιατί έχω πρόβλημα υγείας», ή «έχει πρόβλημα υγείας ο πατέρας μου» ή «η μάνα μου» ή κάποιο άλλο «συγγενικό μου» ή «φιλικό πρόσωπο». Βέβαια, πήγαν να ζητήσουν την βοήθεια της Ιεροσολυμίτισσας, διότι τα αγαπητά τους πρόσωπα έπασχαν από κάποια ανίατο ασθένεια, διότι αν έπασχαν από ιάσιμο ασθένεια θα έτρεχαν στους γιατρούς. Αν λοιπόν, κάποιος από τους ασθενείς που έπασχαν από ανίατο ασθένεια, θεραπεύονταν, τότε θα έλεγαν ότι έγινε θαύμα. Όμως κάτι τέτοιο δεν έγινε, γιατί σήμερα υπάρχουν οι δημοσιογράφοι, οι εικονολήπτες, και η τηλεόραση, και είναι δύσκολο να σκαρώσουν θαύματα, όπως τον παλιό καλό καιρό.

Αν πάμε αρκετά χρόνια πριν, στα 1930, τότε είχαμε και πολλές άλλες ασθένειες ανίατες, όπως η φυματίωση, η πνευμονία, η χολέρα, η λέπρα, η πανώλη. Και επαναλαμβανόταν το ίδιο σκηνικό, τότε οι προσκυνητές θα ζητούσαν την βοήθεια της Ιεροσολυμίτισσας και γι' αυτές τις ασθένειες, ελπίζοντας σε ένα θαύμα που σίγουρα δεν θα γινόταν. Και όμως το θαύμα έγινε, όχι βέβαια από την Παναγία την Ιεροσολυμίτισσα, ή κάποιαν άλλη από το πλήθος των προσωνυμιών που διαθέτει η Ορθοδοξία, αλλά από τον Αλεξάντερ Φλέμιγκ και έγιναν όχι ένα, αλλά εκατομμύρια «θαύματα», και ιάθηκαν όλοι, γιατί η πενικιλίνη έκανε το «θαύμα» της .

Για το ιερατείο, αρκεί ένα δήθεν θαύμα να έχει κάνει κάποιος από το σινάφι τους για να τον ανακηρύξει «άγιο» μετά θάνατον. Με τον Φλέμιγκ τι θα κάνει; Αλλά αυτός, βέβαια, δεν ανήκει στο σινάφι τους. Ή μήπως πειράζει ότι του Φλέμιγκ είναι γνήσια, και με αποδείξεις, ενώ τα δικά τους δεν αποδεικνύονται γιατί είναι απάτη;

Βέβαια, έφεραν την εικόνα, όχι γιατί περίμεναν ότι θα γίνει κάποιο θαύμα, ανεξάρτητα αν κάποιος λόγω αυθυποβολής δει βελτίωση της υγείας του, αλλά για λόγους καθαρά εισπρακτικούς. Κανονικό εμπόριο ελπίδας, που σύμφωνα με τον νόμο διώκεται, διότι η ουρά των πιστών εκτός από την εικόνα κατέληγε και σε ένα παγκάρι...

Το ίδιο εμπόριο ελπίδας γίνεται και στην Τήνο. Εκεί εκτός από το εμπόριο ελπίδας σε πολλές περιπτώσεις έχουμε και τον πλήρη εξευτελισμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Αφήνοντας να εννοηθεί, ότι αν πας γονατιστός από το λιμάνι μέχρι τον ναό θα γίνει το θαύμα και το αίτημά σου θα εκπληρωθεί. Για αυτόν τον λόγο στρώνουν και χαλί στην διαδρομή. Ενέργεια που επιβεβαιώνει την πρόθεση.

Αν οι προσκυνητές ήθελαν να ζητήσουν την βοήθεια της Παναγίας, θα μπορούσαν να το ζητήσουν και κατ' οίκον. Τί παραπάνω τους προσέφερε ένα ξύλο ζωγραφισμένο με την υποτιθέμενη μορφή της Παναγίας; Είναι ή δεν είναι αυτό ειδωλολατρία; Αλλά και όταν ακούμε από τους θρησκευόμενους να λένε η «θαυματουργή εικόνα της Παναγίας» δεν το λένε ξεκάθαρα ότι η εικόνα κάνει το θαύμα. Ποιά άλλη απόδειξη χρειάζεται ότι σήμερα έχουμε μια σύγχρονη ειδωλολατρία;

Τα τελευταία χρόνια, για λόγους και πάλι καθαρά εισπρακτικούς, έχουμε καινούργια εφευρήματα, όπως: «Δάκρυσε η εικόνα», «κουνήθηκε η εικόνα», «μάτωσε η εικόνα». Επιτέλους κύριοι θρησκευτικοί ηγέτες, πάρτε θέση: Τα εγκρίνετε, ή δεν τα εγκρίνετε, αυτά τα κομπογιαννίτικα τερτίπια; Αλλά, με τόσο κουτόχορτο που έχετε ταίσει για αιώνες τώρα αυτόν τον λαό, τον έχετε - θεολογώντας- φοβίσει και αποβλακώσει. Φαίνεται μάλλον ότι αυτή η κατάσταση σας βολεύει.

Τα μοναστήρια φυτρώνουν σαν τους μαϊντανούς, και είναι αποτέλεσμα και θρησκόληπτων πολιτών, και κομπιναδόρων, που εκμεταλλεύονται την θρησκοληψία των πρώτων. Τα δε παραμύθια για κάθε μοναστήρι οργιάζουν, όπως βρέθηκε εικόνα στον χώρο που χτίσθηκε το μοναστήρι. Το πιο απίθανο είναι ότι βρήκαν την εικόνα, αλλά θέλησαν να χτίσουν το μοναστήρι σε άλλο μέρος, αλλά η εικόνα την κοπάνησε και το έκοβε ποδαρόδρομο κάθε νύχτα, και πήγαινε στην αρχική τοποθεσία. Μα τέτοιο πείσμα η εικόνα να στυλώνει τα πόδια, και να λέει «Όχι! Να, εδώ θέλω!»; Ούτε μουλάρι να ήταν.

Το σπουδαιότερο είναι το πλήθος των θαυμάτων που αραδιάζουν οι καλόγεροι, και

τα καταπίνουν αμάσητα οι θρησκόληπτοι, σαν γαλόπουλα. ή γράφονται στο ιστορικό της Μονής, το BEIS-BOOK. Στα μοναστήρια γίνεται το έλα να δεις: Σταυρουδάκια, εικονίτσες, κομποσκοίνια, αγιασμοί, και ό,τι βάλει ο νους σου· κανονικό εμπορικό μαγαζί. Θα μου πείτε, ότι και τα μοναστήρια έχουν οικονομικές ανάγκες, θέλουν συντήρηση· ναι, δεν αντιλέγω, αλλά και την εποχή του Δωδεκάθεου γινόταν εμπόριο αγαλματιδίων για τις ίδιες ανάγκες, αλλά τότε το ιερατείο τα κατέκρινε, και σήμερα κάνει τα ίδια. Άσε δε, που αν εμφανιστεί κανένα χέρι, από τα πολυάριθμα χέρια, ή καμμία κάρα, από τις διπλές κάρες, που διαθέτουν οι...«άγιοι», λες και είναι Λερναίες Ύδρες, τότε έχουμε ομαδική πτωματολατρεία που θυμίζει πρωτόγονους Ινδιάνους.

Όλα αυτά, γίνονται και επιτυγχάνονται, πουλώντας το προϊόν της θρησκευτικής απάτης που δεν είναι άλλο, από την ελπίδα. Τί έχουν να μας απαντήσουν οι σύγχρονοι ειδωλολάτρες και πτωματολάτρες;

Ιωάννης Θεοδωρόπουλος